18/11/2021

Η αλληλογραφία του Αγίου Νεκταρίου με τον Όσιο Δανιήλ Κατουνακιώτη

/ Επικαιρότητα

Με την αλληλογραφία τους, ο ένας Άγιος έτρεφε την ψυχή και ενδυνάμωνε την ασκητική και πνευματική πορεία του άλλου. Η σχέση του αγίου Νεκταρίου με τον όσιο Δανιήλ, δεν ήταν μία απλή φιλία, αλλά μια υψηλή πνευματική κατάσταση, αγιασμένη και καθαρή.

Ομιλία με θέμα «Γράμματα από την αρετή: Αλληλογραφία Αγίου Νεκταρίου – Οσίου Δανιήλ Κατουνακιώτου», πραγματοποίησε ο **Πρωτοπρεσβύτερος π. Σπυρίδων Βασιλάκος,** κληρικός της **Ιεράς Μητροπόλεως Θηβών και Λεβαδείας, Διευθυντής του Ραδιοφωνικού Σταθμού «Βοιωτική Εκκλησία»,** στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, την Τετάρτη 17 Νοεμβρίου.

Της ομιλίας, που δόθηκε στο πλαίσιο του προγράμματος «**ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…**

», **προηγήθηκε Ιερά Παράκληση προς την Υπεραγία Θεοτόκο τη Βηματάρισσα.**

Η ομιλία μεταδόθηκε από το κανάλι του προγράμματος στο YouTube.

Ο π. Σπυρίδων στην ομιλία του, παρουσίασε τις επιστολές του αγίου Νεκταρίου και του αγίου Δανιήλ του Κατουνακιώτη, στην μεταξύ τους αλληλογραφία, δύο μεγάλων αγίων που με την αγιότητα τους και την χάρη του Θεού, σφράγισαν τον προηγούμενο αιώνα.

Ο άγιος Νεκτάριος, επισκέφθηκε το Άγιο Όρος, μόνο μία φορά. Από την εποχή που έφυγε από την Αλεξάνδρεια, καιγόταν η καρδιά του από τον μοναχισμό, αλλά και η ψυχή του ήθελε να γαληνέψει και να αναπαυθεί, στην αθωνική πολιτεία, γνωρίζοντας ότι εκεί θα βρει χάρη και δύναμη.

Όμως δεν πήγε, γιατί ο Θεός τον άγιο, τον προόριζε για την Αίγινα και τα άλλα μέρη όπου πέρασε. Χαρακτηριστικό του αγίου είναι ότι προσπαθεί πάντα να βρίσκεται, όχι στον δρόμο της επιθυμίας του, αλλά στον δρόμο του θελήματος του Θεού.

Έτσι στο Άγιο Όρος βρίσκεται πρώτη και τελευταία φορά, το καλοκαίρι του 1898, όπου έμεινε περίπου τρεις μήνες. Στα μικρά σημειώματα του, που διασώθηκαν από όπου πέρασε ο άγιος, βλέπουμε να αναφέρεται με βαθιά ταπείνωση στους Πατέρες και στην δική του αναξιότητα. Είναι τα σημειώματα αυτά, πνευματικοί οδοδείκτες, που οδηγούν τον άνθρωπο εκεί που είναι ο Χριστός.

Όπως είπε ο π. Σπυρίδων, απολαμβάνει κανείς μέσα από τις επιστολές και τα συγγράμματά του αγίου Νεκταρίου, την πνευματική του εμπειρία, την βαθιά του ταπείνωση, την αληθινή σχέση που είχε με τον Χριστό και την πραγματική αγάπη που είχε με κάθε άνθρωπο.

Για να μπορέσουμε να καταλάβουμε αυτά που γράφει σε μία επιστολή του, ένα σύγγραμμα ή έναν λόγο του, θα πρέπει να νοιώσουμε πόσο έχει παλέψει πριν γράψει και πριν εκφραστεί.

«Η προσευχή του έχει διαλεχθεί με τον λογισμό του, η άσκηση με την επιθυμία του, η ειλικρίνεια με την συνείδηση του. Μέσα σε αυτήν την ειλικρίνεια, ότι βαραίνει την συνείδηση την κάνει να κινητοποιηθεί και να δραστηριοποιηθεί, έτσι ώστε να καθαρίσει.

Η συναίσθηση του παλεύει με την αδυναμία και εκεί γεννιέται η βαθιά του ταπείνωση. Η μετάνοια συνομιλεί με την αμαρτία που μπορεί να είχε ως άνθρωπος, η ταπείνωση έχει συνεργαστεί με την αρετή του και η αγάπη του με τον αδελφό του.»

Όλοι αυτοί οι μυστικοί διάλογοι και οι πνευματικές μάχες, μας δίνουν αυτό το συναρπαστικό, πνευματικά, αποτέλεσμα. Η κάθε λέξη του αγίου, είναι απόσταγμα όλων αυτών των εσωτερικών καταστάσεων.

Με την αλληλογραφία τους. ο ένας άγιος έτρεφε την ψυχή και ενδυνάμωνε την ασκητική και πνευματική πορεία του άλλου, τόνισε ο π. Σπυρίδων. Η σχέση του αγίου Νεκταρίου με τον όσιο Δανιήλ, δεν ήταν μία απλή φιλία, αλλά μια υψηλή πνευματική κατάσταση, αγιασμένη και καθαρή. Σύνδεσμος για την γνωριμία των δύο αγίων, ήταν ο μεγάλος λογοτέχνης Αλέξανδρος Μωραϊτίδης, μετέπειτα μοναχός Ανδρόνικος.

Στις επιστολές του, ο άγιος ιεράρχης Νεκτάριος, δεν διστάζει να ζητήσει από τον απλό αγιορείτη καλόγερο όσιο Δανιήλ, έναν κοινοβιακό κανονισμό για το μοναστήρι της Αγίας Τριάδος στην Αίγινα.

Και ο όσιος στέλνει επιστολή στην οσία Ξένη, την τυφλή ηγουμένη του ησυχαστηρίου, κάνοντας υπακοή στον άγιο Επίσκοπο, χαρακτηρίζοντας τον εαυτό του αμαθή, απαίδευτο, αδαή, ελάχιστο, ανάξιο, αφού αυτά θεωρούσε ως στοιχεία της πνευματικής του ταυτότητας. Αυτό είναι το στίγμα των αγίων.

Οι δύο άγιοι συναντήθηκαν, όχι μόνο στην προσευχή, αλλά και στην δοκιμασία και στην συκοφαντία, γιατί και ο όσιος Δανιήλ πέρασε πολλές δοκιμασίες.

Άλλη επιστολή του αγίου Νεκταρίου, απαντώντας στον όσιο που του είχε καταθέσει μία δοκιμασία του, αποτελεί πραγματεία για την δοκιμασία και τον πειρασμό του ανθρώπου. Ένα θαυμάσιο κείμενο, παρηγορητικό, που δίνει μία ανάσα, που παίρνει την θλίψη, που εξορίζει την βαριά εσωτερική κατάσταση που προκαλεί το γεγονός.

«Ο άγιος στο κείμενο αυτό, γράφοντας στον όσιο, σημειώνει ότι η δοκιμασία και ο πόνος υπενθυμίζει, διαπαιδαγωγεί, νουθετεί, μετρά τις αντοχές, ζυγίζει τις δυνάμεις, είναι το πλατύσκαλο της ανόδου, η αιτία της μεταμόρφωσης, της ανάβασης και της ανύψωσης του ανθρώπου.

Ο πόνος είναι το εύκρατο κλίμα της πνευματικής ζωής και της προσευχής, είναι ο τρόπος, να μην δενόμαστε υπερβολικά με τον κόσμο, αλλά να συνδεόμαστε άρρηκτα με τον Χριστό. Και παραπέμπει ο άγιος τον όσιο, στον Χριστό, δηλαδή σε Αυτόν που είναι η ελπίδα.»

Του δίνει τις πνευματικές διαστάσεις του πόνου, του πειρασμού και της δοκιμασίας, οι οποίες δεν είναι ψευτοπαρηγοριές, ούτε παυσίπονα μικρής διάρκειας, αλλά επειδή έχουν αλήθεια και προσευχή, είναι θεραπευτικές.

Ο άγιος Νεκτάριος, σε κάθε του επιστολή, δείχνει ότι η δοκιμασία συνδέει την ψυχή που δοκιμάστηκε, με τον ίδιο τον Χριστό. Ο χώρος της πραγματικής ελπίδας, είναι η Εκκλησία, γιατί Εκκλησία είναι ο Χριστός.

Και μέσα στην Εκκλησία βλέπει ο άνθρωπος αυτό που δεν μπορεί να βρει πουθενά αλλού. Ο θάνατος να γίνεται ανάσταση, η ασθένεια θεραπεία, το χάσιμο κέρδος, ο πόνος λύτρωση, η απελπισία ελπίδα, η αμαρτία συγχώρηση, η συγχώρηση σχέση, η σχέση σωτηρία και ο άνθρωπος ένα με τον Θεό.

Ο άγιος Νεκτάριος και ο όσιος Δανιήλ, πριν σκύψουν πάνω από το χαρτί για να γράψουν, είχαν σκύψει πάνω από μία μοναδική αξία, που λέγεται άνθρωπος, αποκτώντας την θέα του θαύματος της ζωής.

Γι’ αυτό αντιμετωπίζουν τους ανθρώπους με τόσο σεβασμό, με τέτοια τιμή, με μοναδικό τρόπο. Βλέποντας το θαύμα της ζωής, προσκύνησαν ταπεινά τον δημιουργό του θαύματος.

Κι όπως είπε κλείνοντας:

«*Σκύβοντας πάνω από τον άνθρωπο και προσκυνώντας τον Θεό, φωτίστηκαν. Και η φωτισμένη ψυχή θα γίνει λόγος, πράξη, λέξη, επικοινωνία, σχέση, γράμμα.*

Αυτό το θαύμα της φωτισμένης από την χάρη του Θεού, της ταπεινής ψυχής, συναντάμε στον άγιο Νεκτάριο και τον όσιο Δανιήλ. Της ψυχής που ασκήθηκε, που σταυρώθηκε, που πόνεσε.

Γι’ αυτό βλέπουμε την ίδια μας της ζωή μέσα στις λέξεις, τις προτάσεις, τις επιστολές, τα συγγράμματα των αγίων. Γιατί εκείνοι την είδαν την ζωή και μας αποκαλύπτουν το θαύμα της. Μας βοηθούν να πάρουμε τον άνθρωπο και να τον ρίξουμε στον Χριστό.»